

forslaget kom til at hvile paa følgende Grundlag: 1) Alle Arvefæsteafgifter og Rekognitioner ved Ejerskifte samt Ydelser, der kan sidestilles dermed, inddrages under Forslagets Afløsningsbestemmelser, 2) Embedsmænd, som ved eventuel Afløsning maatte lide Tab i deres Embedsindtægter, holdes skadesløse ved Tilskud fra Statskassen, 3) Forbud imod, at der fremtidig paalægges Ejendomme Arvefæsteafgifter og Rekognitioner ved Ejerskifte. Denne Forespørgsel gav Anledning til, at Landbrugsministeriet ved Skrivelse af 18. Oktober 1917 udbad sig en Udtalelse fra Kirkeministeriet om Sagen. Kirkeministeriets Svar herpaa foreligger ved Skrivelse af 26. Oktober Det vil heraf fremgaa, at medens Kirkeministeren kun har brugt 8 Dage til at udtale sig ret udførlig om Spørgsmaalet, har Landbrugsministeren brugt 7 Maaneder og 2 Dage for at bestemme sig til at udbede sig en Udtalelse om Sagen af Kirkeministeren“

Udvalget havde delt sig i 4 Mindretal, hvoraf dog de 3 gik sammen om at stille en Række Ændringsforslag, medens i øvrigt hvert Mindretal har sin særlige Betænkning. *Mindretal Nr. 1* (Degubol, I. A. Hansen, N. Hansen, Ole Hansen, Jensen-Grimshjerg og Kragh) indstiller, at Lovforslaget fremmes, men paa det Grundlag, at alle Arvefæsteafgifter og lignende Grundbyrder inddrages under Lovforslagets Afløsningsbestemmelser. (Lovforslaget havde kun medtaget Arvefæsteafgifter, foruden Rekognitioner). Alle disse Afgifter maa, siger Mindretallet, nærmest betragtes som Renter af en ved Ejendommenes Salg anbragt Kapital i 1ste Prioritet. Men en Renteydelse af 8 à 10 pCt., som Afgifterne for Tiden beløber sig til, er hverken rimelig eller retfærdig, og den Skade, der derved tilføjes Afgiftsyderne, danner i det væsentlige det Grundlag, hvorpaa en Tvangs afløsning kan gennemføres. Hvis man imidlertid, saaledes som Lovforslaget gør, udelader en Del af de her omhandlede Afgifter, stiller disse udenfor Lovens Regler og derved slaar en Streg over den gode Regel, at der bør være lige Ret for alle, da svækker man selve Grundlaget for Lovforslagets Berettigelse. I Forbindelse hermed holdt Mindretallet paa, at der bør indsættes et Forbud imod, at der fremtidig paalægges faste Ejendomme Arvefæsteafgifter og lignende Grundbyrder, ansatte i Korn eller andre Varer, hvad enten Afgiften skal udredes in natura eller med Penge efter Kapitalstakst, og at der indsættes Bestemmelser dels om Godtgørelse til Embedsmænd, der lider Tab ved Gennemførelse af Loven, dels om, at der, naar den for en Arvefæsteafgift udstedte Panteobligation er overdraget til Afløsningskassen mod Udstedelse af et tilsvarende Beløb i Kasseobligationer, gives vedkommende Debitor Adgang til at udbetale den hans Ejendom paahvilende Restgæld enten kontant eller med Kasse-